

Παρέμβαση

ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΗΣ ΕΝΑΛΛΑΚΤΙΚΗΣ ΠΑΡΕΜΒΑΣΗΣ ΔΙΚΗΓΟΡΩΝ ΑΘΗΝΑΣ | ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ 2012 | ΑΡΙΘΜΟΣ ΦΥΛΛΟΥ 13 | WWW.EPDA.GR

Για τα αποτελέσματα των εκλογών

Δύο εκλογικές μάχες επέλεξαν να διεξαχθούν οι δυνάμεις του μνημονίου για να καταφέρουν να δώσουν πάλι τη χαμένη πνοή στην εφαρμογή της λιτότητας. Δύο χρόνια αγώνων πολύμορφων, πρωτότυπων, εντατικών, συγκρουσιακών απ' την πλευρά του λαϊκού κινήματος αποτέλεσαν το πρώτο και κρίσιμότερο στοιχείο που προσδιόρισε το αποτέλεσμα αυτών των δύο εκλογικών αναμετρήσεων. Όλη η οργή, όλη η αγανάκτηση, όλη η διάθεση για αγώνα και οπωσδήποτε οι μεγάλες κοινωνικές ανακατατάξεις και η κοινωνική πόλωση που συμπυκνώθηκε αυτά τα χρόνια των μνημονίων προοικονόμησαν και το αποτέλεσμα των εκλογικών διεργασιών. Απ' την άλλη πλευρά, ολόκληρη η στρατηγική του νεοφιλελευθερισμού και οι πεποιθήσεις που καλλιεργήθηκαν τα πολλά προηγούμενα χρόνια επικαθόρισαν εν τέλει το εκλογικό αποτέλεσμα, καθιστώντας ένα συνολικό συμπέρασμα από αυτές τις δύο εκλογικές μάχες τουλάχιστον αντιφατικό.

Το έδαφος της οικονομικής κρίσης αποτέλεσε το σκηνικό όπου η πρότερη διαμόρφωση του πολιτικού φάσματος έδωσε μάλλον την τελευταία της παράσταση. Ο δικομματικός εγκλωβισμός της μεγάλης πλειοψηφίας του λαού κατέρρευσε εκκωφαντικά την 6η Αύγουστου κλείνοντας και στο εκλογικό επίπεδο την σχεδόν καθολική απονομιμοποίηση των πολιτικών, οικονομικών και κοινωνικών επιλογών της μνημονιακής λιτότητας και

μεταμνημονιακής φτώχειας κι ανεργίας.

Η ΝΔ μετά την πολύ σημαντική πτώση της στις 6 Μαΐου κατάφερε σε πολύ μεγάλο βαθμό – στο μέτρο της εποχής φυσικά – να επανασυσπειρώσει ένα μεγάλο τμήμα του εκλογικού σώματος καταλαμβάνοντας με δυσκολία και στο φώτο φίνις την πρώτη θέση. Τα πολιτικά χαρακτηριστικά αυτής της συσπείρωσης απέχουν πολύ από την μαζική έκφραση συμφερόντων τμημάτων του πληθυσμού. Πολύ περισσότερο, αν όχι αποκλειστικά για τα λαϊκά στρώματα που στράφηκαν την 17η Ιουνίου προς τη ΝΔ, επικράτησε η κατατρομοκράτηση για την οικονομική κατάσταση της χώρας και η ταύτιση κάθε άλλης πολιτικής επιλογής – κυρίως του ΣΥΡΙΖΑ φυσικά – με την καταστροφή. Αν σε δύο στοιχεία στηρίστηκε τόσο η συσπείρωση των πολιτικών δυνάμεων της δεξιάς (και οι διεργασίες στο εσωτερικό της), όσο και η προσέλευση ψηφοφόρων προς αυτή, το πρώτο από αυτά είναι ακριβώς αυτή η σπορά του φόβου και των εκβιασμών.

Ταυτόχρονα, το δεύτερο στοιχείο, όπως φάνηκε, ήταν η ενεργοποίηση και τροφοδότηση κάθε συντηρητικού - πατριαρχικού - ρατσιστικού - σεξιστικού - αντικομμουνιστικού ή αντίστοιχου αντινακλαστικού που υπέβασκε μέσα στην ελληνική κοινωνία. Η καθολική σχεδόν επικράτηση της ΝΔ στην επαρχία επιβεβαιώνει τα στοιχεία αυτά, από την άποψη ότι ενώ στις μεγάλες πόλεις η οικονομική και κοινωνική πίεση είναι εντονότερη και συνδυασμένη με τις παραστάσεις των

αγώνων απεγκλωβίζει την πλειοψηφία του κόσμου από τα "αδιέξοδα" που του καλλιεργήθηκαν, στην επαρχία αντίθετα (φυσικά με τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά κάθε τόπου) είναι ευχερέστερο να σταθεί αυτού του τύπου η προπαγάνδα.

Σε συνδυασμό με την σχετική ανασυγκρότηση της εκλογικής επιρροής της Ν.Δ., η εκλογική επιρροή της δεξιάς, σαν σύνολο παραμένει υψηλή. Αθροιστικά τα κόμματα που αναφέρονται με κάποιο τρόπο σε αυτή Ν.Δ- ΛΑΟΣ -Χ.Α - Αν Έλληνες - Δημιουργία Ξανά - Ξεπερνούν το 46%. Στο ίδιο το εσωτερικό του μπλοκ αυτού οι δυνάμεις και οι τάσεις που κυριαρχούν εμφανίζουν μία μετατόπιση σε μία όλο και πιο ακροδεξιά ατζέντα της θεματολογίας.

Για το ΠΑΣΟΚ, που όπως φάνηκε, κατέλαβε και στις δύο αναμετρήσεις το ποσοστό εκείνο που αντιστοιχεί στο ελάχιστο (πλέον) κομμάτι κόσμου που ωφελήθηκε μακροπρόθεσμα από τις διακυβερνήσεις του, ανοίγει η περίοδος του μετασχηματισμού. Στο ΠΑΣΟΚ εντοπίζονται τα περισσότερα στοιχεία που σκιαγραφούν μια ευρεία κρίση εκπροσώπησης στο ελληνικό πολιτικό φάσμα. Η καταβαράθρωσή του ήταν ένα είδος "εκδίκησης της ιστορίας" για την μείζονα προδοσία των μαζών που στήριξαν το ΠΑΣΟΚ για χρόνια.

Η ΔΗΜΑΡ διατήρησε και αύξησε οριακά τις δυνάμεις της, γεγονός που καταδεικνύει πως λειτούργησε ως χώρος υποδοχής των μικροαστικών και ανώτερων μικροαστικών στρωμάτων, με την

εκουσυχρονιστική λογική που εκπροσωπούσαν την δεκαετία του 2000 από το ΠΑΣΟΚ.

Ασφαλώς όμως η πολιτική εξέλιξη που σε συνδυασμό με την επανασυσπείρωση και το ιδεολογικό ντύσιμο της δεξιάς, αποτελεί το δεύτερο σημαντικό συστατικό της μετεκλογικής σούπας είναι η αναδιαμόρφωση των πολιτικών, ιδεολογικών και εκλογικών συσχετισμών στην Αριστερά των 2.000.000 ψήφων και του 32%! Ένα ποσοστό που αποτυπώνει στην κάλπη τη συνέχεια των πολιτικών και κοινωνικών διεργασιών αντίδρασης και αντίστασης του λαού τα τελευταία χρόνια. Δεν παύει όμως να είναι ένα εκλογικό αποτέλεσμα πολυσυλλεκτικό, αντιφατικό εν πολλοίς και που από μόνο του δεν εγγυάται τίποτε από την άποψη μιας μεσο-μακροπρόθεσμης αλλαγής σελίδας στην Ελλάδα.

Στις εκλογές του Ιουνίου κατά κύριο λόγο επιταχύνθηκε η κυριαρχία του ΣΥΡΙΖΑ και η μετατόπιση ψήφων από άλλους αριστερούς σχηματισμούς προς το ΣΥΡΙΖΑ. Έτσι, αυτές οι εκλογές ολοκλήρωσαν την ενίσχυση των φιλοευρωπαϊκών δυνάμεων και την καθήλωση των αντι-ΕΕ δυνάμεων. Η εκλογική άνοδος του ΣΥΡΙΖΑ και η προτίμηση του σχεδίου μιας αριστερής διαχείρισης μέσα στα πλαίσια της Ε.Ε. και της Ο.Ν.Ε., σε αντίθεση με τα αρνητικά αποτελέσματα των δυνάμεων της αριστεράς που προωθούν μία περισσότερο αντισυστημική πολιτική κατεύθυνση ρήξης με την Ε.Ε. και την Ευρωζώνη, αντανάκλα τα γεγονότα ότι για πλατιά τμήματα των λαϊκών στρωμάτων η πρόσδεση στην «ευρωπαϊκή στρατη-

Συνέχεια στη σελίδα 3

Καλώς ήρθατε στη μνημονιακή δικηγορία

Το Μνημόνιο 2 προδιαγράφει την εξαφάνιση της δικηγορίας, όπως την ξέραμε. Ειδικότερα α) Εντός του 2012 αποσυνδέονται οι δικηγορικές αμοιβές από εισφορές κοινωνικής ασφάλισης, καταβολές στις επαγγελματικές ενώσεις και φορολογία. Δηλαδή, τα γραμμάτια προείσπραξης καταργούνται με άμεσο αποτέλεσμα: εκτίναξη ασφαλιστικών εισφορών (ιδίως μετά το κούρεμα των αποθεματικών των ταμείων), αύξηση εισφορών στους συλλόγους, και αντικατάσταση της παρακράτησης φόρου από ένα νέο φορολογικό σύστημα τεκμηρίων ανατριχιαστικού ύψους για τους δικηγόρους, β)

εντός του 2012 πρέπει να ψηφιστεί ο νέος Κώδικας Δικηγόρων που να καταργεί την υποχρεωτική παράσταση δικηγόρου ενώπιον συμβολαιογράφου, καθώς και το ελάχιστο ποσό αμοιβών πάγιας αντιμισθίας, γ) προωθείται σχέδιο νόμου για την εκ νέου αναθεώρηση του ΚΠολΔ, η οποία θα περιλαμβάνει απαλλαγή των δικαστών από «μη δικαστικές

ενέργειες» (προσμημειώσεις, σύσταση και λύση νομικών προσώπων), μείωση του ρόλου του δικαστή στην εκτέλεση αποφάσεων και διαταγών πληρωμής-όλα τα μέτρα «αποδικαστικοποίησης» τα οποία πανηγύριζε ο Σύλλογος ότι έχουν με γλυτώσει.

Σε συνδυασμό με την συντριπτική αύξηση του κόστους πρόσβασης στη δικαιοσύνη εν μέσω ύφεσης (επιβολή ΦΠΑ, αύξηση μεγαρόσημου, παραβόλων μήνυσης και ενδίκων μέσων, νέος τόκος επιδικίας), καθίσταται προφανές ότι η πλειοψηφία των πολιτών δεν θα αντιμετωπίζει τη δικαιοσύνη παρά μόνο από το εδώλιο του κατηγορουμένου (όπου και εκεί τα δικαιώματά της περιορίζονται με τα μονομελή εφετεία και κουργημάτων).

Αυτοί που κερδίζουν από τα μέτρα αυτά είναι οι μεγάλες δικηγορικές εταιρείες της Ελλάδας και του εξωτερικού που θα επεκταθούν σε όλη την Ελλάδα, διώχνοντας από το επάγγελμα την πλειοψηφία των δικηγόρων και δεχόμενες

κεφαλαιακές επενδύσεις, για να εξυπηρετούν το μεγάλο κεφάλαιο και το ξεπούλημα της δημόσιας περιουσίας. Στόχος, η αναδιάρθρωση του επαγγέλματος με τη δημιουργία ενός μικρού αριθμού γιγάντιων δικηγορικών εταιρειών (των 200-300 εμμίσθων δικηγόρων) που θα αποτελούν θυγατρικές εταιρείες ξένων εταιρειών, δικηγορικών, συμβουλευτικών, ασφαλιστικών-με αποτέλεσμα η έννοια του δικηγόρου-υπερασπιστή δικαιοματών να εκμηδενισθεί.

Μπορούμε όμως να ανατρέψουμε την κατάσταση. Ήδη με τους αγώνες μας (όσο κι αν τους ξεπουλήσε η ηγεσία του ΔΣΑ) έχουμε ακυρώσει κάποια μέτρα. Σε έγγραφο του Υπουργείου Δικαιοσύνης αναφέρεται ότι το προσχέδιο Κώδικα Δικηγόρων διατηρεί την υποχρεωτική παράσταση του δικηγόρου του αγοραστή σε συμβόλαια ακινήτων, κινητών, πλοίων (αυξάνοντας το κατώφλι στις 60.000 ευρώ για ακίνητα Αθήνας-Πειραιά), ενώ θα επισυνάπτεται υποχρεωτικά στο συμβόλαιο δήλωση

του δικηγόρου του πωλητή για την ακρίβεια των τίτλων και την νομική κατάσταση του πράγματος. Περαιτέρω, καταργείται η κατώτερη αμοιβή για τους εμμίσθους, ωστόσο η πάγια αντιμισθία ορίζεται αναλογικά με την αμοιβή των δικηγόρων των ΝΠΔΔ και ΝΠΙΔ του δημοσίου τομέα (οι αμοιβές των οποίων αυξήθηκαν πρόσφατα, επανερχόμενης και της ρύθμισης για υπολογισμό του χρόνου παροχής υπηρεσίας). Ξέρουμε ότι αυτές οι νίκες και επιμέρους είναι και πρόσκαιρες. Ξέρουμε ότι αν δεν ακυρωθούν τα μέτρα εξαθλίωσης της ελληνικής κοινωνίας σε λίγο δεν θα υπάρχουν πολίτες με δυνατότητα προσφυγής σε δικηγόρο. Μπορούμε να εξασφαλίσουμε με ανυποχώρητους αγώνες ότι τα μέτρα δεν θα περάσουν. Για να καταργήσουμε το Μνημόνιο πρέπει ο λαός με επικεφαλής τις δυνάμεις της εργασίας, να απαιτήσει την άμεση εκδίωξη της τρώικας

και των ντόπιων εκφραστών της, να διεκδικήσει ένα δρόμο σωτηρίας και αξιοπρέπειας με στάση πληρωμών-ρήξη με ΟΝΕ και ΕΕ-εθνοικοποιήσεις τραπεζών και επιχειρήσεων στρατηγικών κλάδων της οικονομίας κάτω από τον έλεγχο των εργαζομένων.

Πολιτική συγκυρία και δικηγόροι

Σε τσίρκο μετατράπηκε η πολιτική σκηνή στην Ελλάδα μετά απ' τις εκλογές της 17ης Μάρτ. Κάθε πολιτικό γεγονός εύκολα μπορεί να αναχθεί σε νούμερο τσίρκου για τους αμήχανους θεατές μιας παράστασης που δεν φαίνεται να έχει ακόμη τέλος. Βέβαια, στην πραγματικότητα, κάθε άλλο παρά θεατής ήταν ο ελληνικός λαός στην παράσταση αυτή – αντίθετα, η κοινωνική αναταραχή και οι έντονοι αγώνες που δόθηκαν τα δυο αυτά χρόνια των μνημονίων γέννησαν τη σημερινή αστάθεια και κρίση εκπροσώπησης, είτε στην θετική εκδοχή της είτε στην «εγέρθητου» εκδοχή της.

Οι εκλογές της 17ης Ιουνίου διεξάχθηκαν σε συνθήκες πρωτόγνωρης κοινωνικής και πολιτικής πόλωσης. Μιας πόλωσης που όμως συνοδεύεται και από ιδεολογική σύγχυση, με κύριο στοιχείο την «τρομοκρατία» γύρω από το ζήτημα της ευρωπαϊκής ένταξης της χώρας. Η καταβαράθρωση του δικοματισμού, η άνοδος του ΣΥΡΙΖΑ και το πολιτικό-κοινωνικό ρεύμα που εκφράζει δεν είναι απαλλαγμένες από αντιφάσεις και συγχύσεις ή αυταπάτες. Ταυτόχρονα, αντίστοιχες αυταπάτες και συγχύσεις, εκφράστηκαν και στην ψήφο στους νεοναζί.

Και φυσικά, πάνω απ' ολόκληρο το σκηνικό πλανάται το φάντασμα της εξασφάλισης των δόσεων, τα νέα μέτρα, οι φορολογικές δηλώσεις για το 2011... Είναι πλέον σαφές στον καθένα ότι η μνημονιακή πολιτική, όπως υπηρετείται από την τρικομματική κυβέρνηση ΝΔ-ΠΑΣΟΚ-ΔΗΜΑΡ θα παραμείνει ίδια κι απαράλλακτη. Η ατομική διαπραγμάτευση της εργασίας, η κατάργηση της ισχύος των συλλογικών συμβάσεων, η εφεδρεία, οι εκτεινόμενες μορφές λασπικένιας απασχόλησης διαμορφώνουν το πλαίσιο στο οποίο ακόμη και η ελάχιστη αμοιβή φαντάζει ως σωσίβιο λέμβος από τον εφιάλτη της ανεργίας σε περίοδο κρίσης. Όσο το χρέος κι αν «κουρεύτηκε», όσο κι αν τα νέα, κουρεμένα, ομόλογα είναι περισσότερο μακροπρόθεσμα, όλες οι διεθνείς εκθέσεις και ακόμη και «καπιταλιστές» ερευνητές παραδέχονται ότι, τουλάχιστον για μια δεκαετία, η λεγόμενη ανάπτυξη θα είναι πολύ μακρινή έννοια. Και φυσικά η ανάπτυξη αυτή δεν θα 'ναι ανάπτυξη των μισθών.

Φυσικά, ο κόσμος του δικηγορι-

κού επαγγέλματος δεν έμεινε απρόσβλητος από την προσπάθεια αναδιάρθρωσης ως διεξόδου από την οικονομική κρίση και την κρίση χρέους. Δεν είναι πολλά τα χρόνια που πέρασαν από τότε που η επαγγελματική προοπτική ενός φοιτητή νομικής σχολής έμοιαζε λίγο-πολύ καθαρή. Οι επιλογές, όσον αφορά στην Αθήνα και τα αστικά κέντρα, δεν ήταν πολλές και μάλιστα, στο μεγαλύτερο βαθμό τους, ήταν αισιόδοξες. Δεν είναι πολλά χρόνια πριν που το κοινωνικό στάτους του επιστήμονα δικηγόρου, η κοινωνική του αποδοχή και «ανωτερότητα» αντέβαιναν με τον καλύτερο δυνατό τρόπο στις δυσκολίες και τα άγχη του επαγγέλματος.

Η γενικότερη κατεύθυνση της οικονομικής πολιτικής, ιδιαίτερα από την επικράτηση του «εκαυχρονισμού» κι έπειτα, ήταν τέτοια, που μεγάλο τμήμα του δικηγορικού κόσμου ενσωματώνεται και ταύτιζε τα επαγγελματικά, οικονομικά και κοινωνικά του συμφέροντα με τα συμφέροντα και τις κατευθύνσεις της κυρίαρχης κοινωνικής τάξης. Είτε η άνοδος της κατασκευαστικής δραστηριότητας, η ανάπτυξη του χρηματοπιστωτικού συστήματος και του εσωτερικού και εξωτερικού εμπορίου, είτε η διαδωδής νομοθεσία σε όλους τους τομείς, είτε μια σειρά άλλων παραγόντων έδιναν την δυνατότητα για επαγγελματική δραστηριότητα πυκνή και ενδεχομένως προσοδοφόρα.

Κι όμως, η οικονομική κρίση, ανέτρεψε κάθε προσδοκία. Διέψευσε με τον πιο κατηγορηματικό τρόπο αυταπάτες-όσες δεν είχαν ήδη διαψευστεί με την είσοδο στο επάγγελμα. Οι επιλογές των κυβερνητικών κέντρων τα τελευταία χρόνια, αφαιρέσαν τις όποιες μάσκες κάλυπταν το πρόσημο των πολιτικών κατευθύνσεων. Αν για όλοι αναγνωρίζουμε ότι όλα τα μέτρα που έχουν παρθεί, είναι απολύτως ταξικά, ενίσχυσης των δυνατοτήτων κερδοφορίας και διάσωσης των ανώτερων κοινωνικών στρωμάτων, τότε δεν μπορούμε να μην αναγνωρίζουμε ότι αυτή η «παράξενη» συμμαχία των πολλών περασμένων ετών, αυτή η συνταύτιση συμφερόντων που ευνόησε το βιοτικό επίπεδο ευρέων μεσοστρωμάτων, καταρρέει πλέον εκκωφαντικά.

Η διεξόδος από την κρίση περνά, για το κεφάλαιο, από την ισοπέδωση κάθε παρακώρπησης. Το θέμα είναι η αναδιάρθρωση, η αναδιάρταξη του τρόπου που εργαζόμαστε, της αξίας της δουλειάς μας, της αύξησης του μέρους εκείνου του κοινωνικού πλούτου που καρπώνεται το κεφάλαιο και η ενδυνάμωση της κερδοφορίας του. Αν το οικονομικό μοντέλο που στηρίχθηκε σε μεγάλο βαθμό στην δανειοδοτούμενη

(υπερ)κατανάλωση περνάει τώρα μια μεγάλη κρίση, τότε εξηγούνται οι προσπάθειες των κυβερνητικών κέντρων.

Ως εκ τούτων, η κρίση στο χώρο των δικηγόρων είναι μέρος της συνολικότερης κρίσης, επομένως η αναδιάρθρωση των όρων του δικηγορικού επαγγέλματος (η εξόντωση του ασκούμενου, η κατάργηση των ελάχιστων αμοιβών, η εξόντωση του νέου συναδέλφου και η υπαλληλοποίηση του στην δικηγορική εταιρία, η απελευθέρωση της λειτουργίας των εταιριών, η εισφοροδοτική και φορολογική εξόντωση όλων σχεδόν των συναδέλφων – εξαιρουμένων φυσικά των λίγων) εύκολα ερμηνεύεται ως προσπάθεια ώστε η συνολική μορφή του να αλλάξει άρδην προς μια συγκεκριμένη κατεύθυνση, ίδια μ' αυτή που επιχειρείται για το σύνολο του κόσμου της εργασίας.

Αποδεικνύεται στα μάτια όλων ότι τελικά το πρόταγμα της «απελευθέρωσης» δεν είναι τίποτε άλλο από «απελευθέρωση» από την ίδια μας τη δουλειά, κι_ας τρέφουν αυταπάτες οι ηγεσίες των δικηγορικών συλλόγων λόγω Ρουπακιάτη! Όταν, πλέον, οι διέξοδοι των περισσοτέρων αυτοαπασχολούμενων ή έμμισθων συναδέλφων περιορίζονται είτε στην υπαλληλοποίηση με δυσμενείς ή δυσμενέστερους όρους είτε στην έξοδο από το επάγγελμα τότε γίνεται σαφές ότι το μέλλον των δικηγόρων θα μοιάζει πολύ με την ταϊνία «Ο δικηγόρος του διαβόλου». Ας μην ξεχνάμε ότι για πληθώρα συναδέλφων ο δανεισμός για επαγγελματικούς ή προσωπικούς λόγους, δεν είναι ξένη πρακτική. Πολλοί συνάδελφοι στηρίζουν το επαγγελματικό τους μέλλον στο δανεισμό και τώρα βρίσκονται κυριολεκτικά στο χείλος του γκρεμού.

Από το σκηνικό αυτό δεν μπορούμε να παραλειφθούν ούτε οι «μεταρρυθμίσεις» στο χώρο της δικαιοσύνης. Μεταρρυθμίσεις, οι οποίες έχουν δύο βασικές πτυχές.

Η πρώτη αφορά την γενική αρχή της ελεύθερης και ακώλυτης πρόσβασης των πολιτών στη Δικαιοσύνη. Το δικαστικό σύστημα (πέραν από την διαπερατότητά του από κυβερνητικά και ιδιωτικά συμφέροντα) είναι πλέον, εδώ και αρκετά χρόνια και από όλες τις απόψεις, πολύ περισσότερο ανάχωμα και βουόδι για την πρόσβαση στη δικαιοσύνη των λαϊκών στρωμάτων. Αλλά και στην ποινική του έκφραση μάλλον συμβάλλει στην ποινικοποίηση κάθε μορφής κοινωνικής διαμαρτυρίας.

Η δεύτερη πτυχή αφορά στη γενικότερη φιλοσοφία του δικαϊκού και δικανικού συστήματος, που σχετίζεται με τις μεταλλαγές της ίδιας της μορφής και του χαρακτήρα του κράτους

στον σύγχρονο καπιταλισμό. Είναι πια σαφές ότι η πολιτική ιδεολογία του νεοφιλελευθερισμού επιτάσσει και την «φιλελευθεροποίηση» αυτού του τομέα της κοινωνίας. Από μια σειρά μέτρων αναδεικνύεται η επικράτηση της οικονομικής συνδιαλλαγής στο χώρο της Δικαιοσύνης, ακόμα και στην ποινική διαδικασία, που καθιστά την δικαστηριακή διαδικασία θέμα οικονομικά ισχυρών παραγόντων. Τα λαϊκά στρώματα, οι εργατικές απαιτήσεις ολοένα και περισσότερο βλέπουν με τα κιάλια, όχι μόνο την δικαίωσή τους, αλλά και την ίδια τη δικαστηριακή αίθουσα.

Ταυτόχρονα, τα γεγονότα με το θέμα των οροθετικών γυναικών-θυμάτων κατέδειξαν πόσο ανάληπτη, κοινωνικά άδικη και καταπίπτουσα είναι η κυρίαρχη ρητορεία, όταν πρόκειται να σπληνιστεί ο κοινωνικός αποκλεισμός και κανιβαλισμός ως αντίβαρο στην ενόπλη και διάθεση για αγώνα του δοκιμαζόμενου λαού.

Στο χώρο μας, οι κινητοποιήσεις και η συμμετοχή των συναδέλφων στις δραστηριότητες του φετινού χειμώνα κατέδειξαν ότι υπάρχουν πολλά περιθώρια πιέσεων, τόσο προς την ηγεσία του ΔΣΑ, όσο και προς το κράτος. Αναδείχθηκε μια μεγάλη συσπείρωση, όχι απλώς των συναδέλφων ως επαγγελματιών που πλήττονται, αλλά και πολιτικών δυνάμεων εντός του Συλλόγου, πρωτόγνωρη μάλλον. Είναι αναγκαίος όρος αυτή η συσπείρωση των πολιτικών δυνάμεων του Συλλόγου να παραμείνει και να μην διαρραγεί. Τώρα, περισσότερο από ποτέ, είναι φανερό ότι μας ενώνουν περισσότερα από όσα μας χωρίζουν. Μόνο ηπτοπάθεια και αντιπαραγωγικές αντιθέσεις μπορεί να προκαλέσει η διάσπαση του μετώπου των πληττόμενων δικηγόρων με κριτήριο την πολιτική τους τοποθέτηση.

Ο αγώνας και η τύχη των συναδέλφων είναι συνδεδεμένος με τον αγώνα ολόκληρου του λαού ενάντια στα μνημόνια, την τρόικα, τις κυβερνήσεις της κοινωνικής χρεοκοπίας, τα μαστίγια της ΕΕ και του Ταμείου. Επιλέξαμε να κάνουμε μια δουλειά βασισμένη στη δική μας δύναμη κι αυτή την επιλογή πρέπει να υπερασπιστούμε ενάντια στη φτωχοποίησή μας, ενάντια στην εργασιακή σκλαβιά για την οποία μεθοδικά μας προετοιμάζουν. Οι συνθήκες της πολιτικής αστάθειας και κρίσης και της αναδιάρταξης των πολιτικών συσχετισμών μπορούν να στραφούν υπέρ μας, αρκεί να παλέψουμε προς την κατεύθυνση αυτή και να μη λουφαξούμε περιμένοντας. Είτε απ' τη σκοπιά της υπεράσπισης των βιοτικών μας αναγκών είτε από τη σκοπιά της υπεράσπισης μιας δικαιοσύνης για το λαό, οι δικηγόροι έχουμε κρίσιμο ρόλο να παίξουμε.

Κοίτα ποιός μιλάει...

Πρόσφατα η κα Μπακογιάννη εξέφρασε την αγανάκτησή της γιατί στελέχη του ΣΥΡΙΖΑ είχαν προ 10ετίας καταθέσει μάρτυρες υπεράσπισης στη δίκη της 17Ν. Πριν εμφανιστεί ως τιμητής αυτών που αντιστάθηκαν στον ολοκληρωτισμό των «αντιπρομοκρατικών» πολιτικών, θα έπρεπε να εξηγήσει στον ελληνικό λαό τη σχέση της (ατομική και οικογενειακή) με το σκάνδαλο ZIMENS και ουκ ολίγες άλλες ανάλογες, έστω και ήσσονος ζημίας, υποθέσεις. Η χαρακτηριστική εκπρόσωπος του ελληνικού κατεστημένου, αντί να αγανακτεί, θα έπρεπε να ντρέπεται για τη δικαιοσύνη των ομολογιών με τη...βοήθεια εντατικολόγων, για τις δίκες που για να σιγουρευτεί το αποτέλεσμα ψηφίστηκε ειδικός νόμος, για την επιλογή...ακόμη πιο αμερόληπτων δικαστών και για αποκλεισμό της δημοσιότητας. Πρέπει να της θυμίσουμε ότι για τη «νομιμοποίηση» της δικαστικής διαδικασίας, ενορχηστρώθηκε μια χωρίς προηγούμενο επικοινωνιακή εκστρατεία από όλα τα ΜΜΕ του κατεστημένου, στην οποία συμμετείχε η ίδια και φυσικά ότι η όλη διαδικασία, επικοινωνιακή, ανακριτική, δικαστική, διεξήχθη με την προσωπική εποπτεία του τότε αμερικανού πρέσβη, ο οποίος στο τέλος απένειμε και βραβεία στους καλύτερους συντελεστές της παράστασης... Ο νομικός κόσμος γνωρίζει ότι μέσω της «αντιπρομοκρατικής» νομοθεσίας, με τη συμβολή του μεγαλύτερου μέρους του ακαδημαϊκού νομικού κατεστημένου, που συμμετείχε ως πολιτική αγωγή στις αντιπρομοκρατικές πλειοψηφίες του δικαστικού σώματος, διεμβολίστηκαν τα δικαιώματα του κατηγορουμένου, αποχαλινώθηκε η ποινική καταστολή και στις κοινές ποινικές δίκες και επινοήθηκαν απίθανες νομικές κατασκευές προκειμένου να καταδικασθούν άνθρωποι σε βαριές ποινές χωρίς αποδείξεις.

Παρέμβαση

Εφημερίδα ενημέρωσης, προβληματισμού και διαλόγου για τους δικηγόρους

www.epda.gr

Για τα κείμενα του παρόντος τεύχους συνεργάστηκαν οι:

Γ. Βλάχος, Θ. Συμεωνίδης, Δ. Σαραφιανός, Τ. Τσίτσος, Β. Τριμπόνιας, Θ. Καμπυγιάννης, Κ. Μαύρου, Α. Σταυροπούλου, Γ. Ραχιώτης.

Φύλλα της Παρέμβασης θα προμηθευέστε, εκτός από τα μέλη της συντακτικής επιτροπής, στα γραφεία του Δ.Σ.Α. και στις αίθουσες του Δ.Σ.Α. στα δικαστήρια της Αθήνας.

Για επικοινωνία, διακίνηση φύλλων, αποστολή κειμένων και συνδρομής στα μέλη της συντακτικής επιτροπής.

• Σαραφιανός Δημήτρης, Σκουφά 64, Αθήνα 106 80, τηλ.: 210 36.37.487, fax: 210 36.43.348, e-mail: sarafianos@zpslaw.gr

• Τσοῦτσουβας Γιώργος, Ακαδημίας 32, Αθήνα 106 72, τηλ.: 210 36.31.255, fax: 210 36.27.519, e-mail: tsouvas@hotmail.com

Στρατόπεδα συγκέντρωσης μεταναστών

Η ρατσιστική καμπάνια κατά των μεταναστών που βλέπουμε να εξελίσσεται τις τελευταίες εβδομάδες είναι ενορχηστρωμένη και πολιτικά προβλέψιμη. Αν κοιτάξει κανείς πίσω στα δύο τελευταία χρόνια, θα διαπιστώσει ότι η ρατσιστική υστερία φούσκωνε πάντοτε λίγο πριν από τις εκλογές: τις ευρωεκλογές και τις εθνικές εκλογές του 2009, τις περιφερειακές εκλογές του Οκτώβρη του 2010 και τώρα λίγο μετά τις εκλογές του Μάη και του Ιούνη του 2012. Τα πολιτικά κόμματα του Μνημονίου και η ελληνική άρχουσα τάξη έχουν συνειδητά αποφασίσει να παίξουν το ρατσιστικό χαρτί, για να πάρουν συγχωροχάρτι για τις πολιτικές της εξαθλίωσης που εφαρμόζουν σε βάρος όλων των εργαζόμενων. Η αντικειμενική κατάσταση (ο αριθμός των μεταναστών, η εγκληματικότητα, η δημόσια υγεία, η φτώχεια, κοκ) δεν έχει καμία απολύτως σχέση με τους ρατσιστικούς σπασμούς τους.

Οι πολιτικοί του ΠΑΣΟΚ και της Νέας Δημοκρατίας, με τη στήριξη του ΛΑΟΣ και ευθυγραμμιζόμενοι πλήρως με τους νεοναζί της Χρυσής Αυγής, μας κάνουν πλύση εγκεφάλου με τα ίδια επιχειρήματα. Το «πρόβλημα των λαθρομεταναστών» είναι μια «ωρολογιακή βόμβα» που μπορεί να «λυθεί» μόνο με φυλακές, στρατόπεδα και μαζικές απελάσεις, λένε. Τι θα σημάνει όμως το κλείσιμο δεκάδων χιλιάδων μεταναστών σε στρατόπεδα; Πολιτικάντηδες σαν τον Λοβέρδο και τον Χρυσόχοϊδη, τον Σαμαρά και τον Καρατζαφέρη, που μας φέρανε στη

σημερινή κατάσταση ψηφίζοντας τα Μνημόνια, θέλουν τώρα να μετατρέψουν την Ελλάδα σε ένα απέραντο στρατόπεδο συγκέντρωσης, σε μια χώρα-φυλακή, σε ένα προκεχωρημένο φυλάκιο της Ευρώπης-φρούριου της Μέρκελ και του Σαρκοζί.

Είναι γνωστή και πολυσυζητημένη η αποτυχία του ελληνικού «σωφρονιστικού συστήματος». Οι φυλακές λειτουργούν σαν το φυτώριο, το καλύτερο ιδιωτικό πανεπιστήμιο του εγκλήματος για όποιον άτυχο (κατά βάση φτωχό, ντόπιο ή μετανάστη) μπλεχτεί στα δίχτυα τους. Ο πληθυσμός των φυλακών στην Ελλάδα ανέρχεται σήμερα σε περίπου 12.000 κρατούμενους. Είναι ένα μεγάλο νούμερο, αλλά είναι ασύγκριτα μικρότερο σε σχέση με τον πληθυσμό των φυλακών π.χ. στις ΗΠΑ, όπου ο θεσμικός ρατσισμός αλλά και η εγκληματικότητα είναι πραγματικά σε πολύ ψηλά επίπεδα. Το άνοιγμα των στρατοπέδων συγκέντρωσης (τριάντα τον αριθμό σε όλη την Ελλάδα) θα σημάνει την αυτόματη πρόσθεση 30.000 κρατούμενων στο νούμερο που αναφέραμε! Το έγκλημα όσων θα οδηγούνται στα στρατόπεδα θα είναι η «παρνομία» τους, μία κατάσταση δηλαδή που δεν την επέλεξαν οι ίδιοι. Η εθνική, φυλετική και θρησκευτική διάκριση των κρατούμενων από τους ανθρωποφύλακες τους θα φέρει με μαθηματική βεβαιότητα στην Ελλάδα τα Άμπου Γκράιμπ του Ιράκ και τις Καντα-

χάρ του Αφγανιστάν, με τα ίδια πάντα θύματα. Το κράτος θα μπορεί να κρατάει «νόμιμα» σε κατάσταση εγκλεισμού τους μετανάστες για 12 μήνες, μέχρι να τους απελάσει. Μπορεί κανείς να φανταστεί τι αποκτίνωση θα παράγει αυτό το σύστημα για τους θύτες και, το σημαντικότερο, για τα θύματα του εγκλεισμού.

Προκειμένου να αποσπάσουν τη συναίνεση της κοινωνίας, τα ΜΜΕ αναπαράγουν τις πιο τερατώδεις ανακρίβειες, που μέχρι σήμερα συναντιούνταν στα κυδάρια μπλογκ της ακροδεξιάς: «Βόμβα ενός εκατομμυρίου λαθρομεταναστών απειλεί την κοινωνία», είχαν ως πρώτο θέμα τους Τα Νέα του Λαμπράκη. Πρόκειται για νούμερα που δεν έχουν καμία σχέση με την πραγματικότητα. Ο αριθμός των μεταναστών χωρίς χαρτιά έχει αυξηθεί λόγω της λαθραίας πολιτικής των κυβερνήσεων της ΝΔ και του ΠΑΣΟΚ: από το 2005 και μετά, δεν υπάρχει καμία διαδικασία νομιμοποίησης, ακόμα και για μετανάστες που ζουν πλέον εδώ και πολλά χρόνια στην Ελλάδα. Ο μόνος επίσημος υπολογισμός που διαθέτουμε είναι πως μετά την διαδικασία νομιμοποίησης του 2005, ο αριθμός των παράνομων μεταναστών πρέπει να κινούνταν περίπου στις 100.000 ανθρώπους. Από τότε, αν λάβουμε υπόψη τους αριθμούς της αστυνομίας, τις συλλήψεις στα σύνορα και τα αστικά κέντρα (πολλές φορές διπλές και τριδιπλές), τις «επαναπρο-

θήσεις» και τις απελάσεις, ο αριθμός αυτός έχει μάλλον φτάσει στο μισό εκατομμύριο ανθρώπους. Σε μια χώρα σαν την Ελλάδα, με μεγάλη πληθυσμιακή αιμορραγία, μείωση του πληθυσμού λόγω γήρασης και με ένα νέο κύμα μετανάστευσης προς το εξωτερικό, οι αριθμοί αυτοί είναι απολύτως βιώσιμοι. Είναι η κρίση του καπιταλισμού, παγκόσμια και στην Ελλάδα, αυτή που κάνει ένα κομμάτι της εργατικής τάξης «περιπτώ», όχι η δήθεν υπερπληθώρα των μεταναστών εργατών.

Αλλά τι γίνεται με την εγκληματικότητα; Οι μετανάστες φηγοιούριζαν πάντοτε στις αστυνομικές λίστες κάθε κοινωνίας υποδοχής ως οι μεγαλύτεροι «εγκληματίες». Αφενός γιατί η σύγκριση της εγκληματικής δραστηριότητας ντόπιων και μεταναστών αποβαίνει πάντα σε βάρος των δεύτερων: ο μεταναστευτικός πληθυσμός είναι πάντοτε (ιδίως στην αρχή του) νεαρός, αποφασισμένος και πλειοψηφικά ανδρικός. Αφετέρου, οι κρατικοί μηχανισμοί στοχοποιούν ευκολότερα τους μεταναστευτικούς πληθυσμούς, μέχρις αυτοί να «αφομοιωθούν» στην κοινωνία υποδοχής. Έτσι, τα στοιχεία της ΕΛΑΣ για την εγκληματικότητα τείνουν να μαρτυρούν περισσότερο την ρατσιστική φύση των κατασταλτικών μηχανισμών και λιγότερο την πραγματικότητα.

Ακόμα όμως και με βάση αυτά τα στοιχεία, η μεγάλη αλλαγή στην εγκληματικότητα το έτος 2011 δεν υπήρξε η αύξηση της συμμετοχής των αλλοδαπών, όσο των ημεδαπών στα τελούμενα εγκλήματα. Όσον αφορά τις ανθρωποκτονίες, η αλλαγή ήταν μικρή: 176 το 2010 και 184 το 2011, με περίπου 250 ημεδαπούς και 180 αλλοδαπούς να συλλαμβάνονται σε κάθε μια από τις δύο χρονιές. Όσον αφορά όμως τις κλοπές και τις διαρρήξεις (που παρουσιάζουν και τη μεγαλύτερη αύξηση), τα νούμερα είναι αποκαλυπτικά: ενώ το 2010 γίνανε 90.931 κλοπές και διαρρήξεις και συνελήφθησαν 6.716 ημεδαποί και 7.068 αλλοδαποί, το 2011

γίνανε 96.925 και συνελήφθησαν 9.397 ημεδαποί και 7.310 αλλοδαποί. Το ίδιο στις κλοπές οχημάτων: 25.587 το 2010 με 1.104 συλλήψεις ημεδαπών και 576 αλλοδαπών, συγκρινόμενες με 32.242 το 2011 με 1.580 συλλήψεις ημεδαπών και 645 αλλοδαπών. Το ίδιο και στις ληστείες: 6.079 ληστείες έγιναν το 2010 για τις οποίες συνελήφθησαν 888 ημεδαποί και 1.358 αλλοδαποί, ενώ 6.636 ληστείες γίνανε το 2011 για τις οποίες συνελήφθησαν 1.136 ημεδαποί και 1.337 αλλοδαποί. Η πραγματικότητα της οικονομικής κρίσης σήμανε ότι πολύ περισσότεροι ντόπιοι το 2011 έκλεψαν ή λήστεψαν από ό,τι στο παρελθόν, ενώ οι αριθμοί της συμμετοχής των μεταναστών στο έγκλημα παρέμειναν στάσιμοι. Αν ακούει κανείς μόνο τα υστερικά δελτία ειδήσεων των ΜΜΕ, αποκλείεται να σχηματίσει αυτή την εικόνα.

Η λύση των προβλημάτων των μεταναστών δεν θα έρθει διαφορετικά από τη λύση των προβλημάτων όλων των εργαζόμενων. Τα εργατικά χέρια είναι πλούτος για μια χώρα, αρκεί να γίνουν επενδύσεις, να ανοίξουν δουλειές, να σπάσει ο φαύλος κύκλος της λιτότητας, της ανεργίας και της ύφεσης που επιβάλλουν τα Μνημόνια και οι καπιταλιστές. Για να γίνουν αυτά, η οργή της εργατικής τάξης και των λαϊκών στρωμάτων δεν πρέπει να αποπροσανατολιστεί σε αποδιοπομπαίους τράγους. Αυτή είναι η προσπάθεια που κάνουν αυτή τη στιγμή η αστική τάξη, τα φερέφωνα της και το πολιτικό της προσωπικό. Και είναι η πρώτη φορά που, παρά τη ρατσιστική υστερία, η πλειοψηφία της κοινωνίας – αν δεν καταλαβαίνει – διαισθάνεται πόσο κάλπικη είναι όλη αυτή η εκστρατεία. Η Αριστερά και το εργατικό κίνημα πρέπει να δώσουν την μάχη ενάντια στα στρατόπεδα και τον ρατσισμό με τη μεγαλύτερη τόλμη και αποφασιστικότητα. Αυτός είναι ο δρόμος για να νικήσουν οι αγώνες μας κόντρα στα αφεντικά και την κατάμαυρη κυβέρνησή τους.

Για τα αποτελέσματα των εκλογών

γική» και την Ευρωζώνη παραμένει ισχυρή, αποτέλεσμα τόσο υλικών παραμέτρων, όσο και της διαμόρφωσης ιδεολογικών νικών του νεοφιλελευθερισμού, που είναι δύσκολο να ξεπεραστούν, ακόμα και στο πλαίσιο της κρίσης. Η συνεπής και διαρκής, από την πλευρά του ΣΥΡΙΖΑ, διαβεβαίωση ότι υπάρχει εναλλακτική διέξοδος η οποία να συνδυάζει την άρση των μέτρων του μνημονίου και την παραμονή στην Ευρωζώνη αποτελεί το κεντρικό σημείο που οδήγησε στην εκλογική του άνοδο, σε συνδυασμό με την καλιέργεια της αυταπάτης ότι είναι δυνατόν στο μέλλον να επιστρέψει η ελληνική – και κάθε άλλη – κοινωνία στους υλικούς όρους διαβίωσης πρό μνημονίων (ας πούμε «ισχυρή Ελλάδα»).

Η εκλογική πτώση του ΚΚΕ είναι αποτέλεσμα τόσο της φυσιογνωμίας του, όσο και της πολιτικής του. Η τακτική του απομονωτισμού και της καταγγελίας κομματιών του κινήματος, η παραπομπή των στόχων ανατροπής της αντεργατικής επίθεσης, στο ακαθόριστο μέλλον της «λαϊκής εξουσίας», η αντίληψη ότι όλα τα

ζητήματα που δίχασαν την κοινωνία (μνημόνιο, ευρώ) είναι «ψευτοδιλήμματα» χωρίς να «σπκνώνει το γάντι» της ιδεολογικής και πολιτικής αντιπαράθεσης με τον αντίπαλο στο σήμερα – μια πτοπαθής ουσιαστικά πολιτική, η επιλογή μιας διασπαστικής τακτικής σε κρίσιμους αγώνες, η άρνηση της κοινής δράσης της Αριστεράς, η εχθρική του στάση απέναντι σε μεγάλες στιγμές του λαϊκού ξεσηκωμού συντέλεσαν σε αυτό το αποτέλεσμα.

Όμως, οι εκλογές αυτές ανέδειξαν κι αυτό που πολλοί αρνιόνταν να δουν το προηγούμενο χρονικό διάστημα, είτε εθελουφλώντας είτε συγκαλύπτοντας. Το αποτέλεσμα της Χρυσής Αυγής καταδεικνύει ότι η επιρροή της δεν είναι συγκυριακή, ούτε αφορά στρώματα που δεν γνώριζαν το χαρακτήρα αυτού του σχηματισμού. Ειδικά μετά τις πρώτες εκλογές η Χ.Α. ενέτεινε την τρομοκρατική της δράση, ανοικτά και αποκάλυπτα. Η άνοδος της Χ.Α. αντανάκλα ευρύτερα αντιδραστικά χαρακτηριστικά, το ρατσισμό, το σεξισμό, τον αντικομμουνισμό, τον ατομισμό και τη ροπή προς τη βία, που αναπτύσσονται σε τμήματα της νεολαίας,

των ανέργων και των μικροαστικών στρωμάτων. Για την εκτόξευση αυτή έπαιξε ρόλο η ενίσχυση του αυταρχισμού μέσω του μνημονίου και η μετατόπιση της πολιτικής συζήτησης σε πεδία που ενισχύουν τις πιο μαύρες πλευρές του συστήματος. Επίσης, σε μεγάλο βαθμό η Χρυσή Αυγή σπρήχθηκε από παρακρατικά δίκτυα που υπάρχουν μέσα στους κατασταλτικούς μηχανισμούς. Οι διαρκείς επιθέσεις απέναντι σε μετανάστες κυρίως και δευτερευόντως σε πολιτικούς αντιπάλους δεν θα μπορούσαν να υλοποιηθούν χωρίς την ανοχή και στήριξη από τμήματα της αστυνομίας.

Το αποτέλεσμα μετά από δύο αναμετρήσεις για τις δυνάμεις της ριζοσπαστικής Αριστεράς (κυρίως της ΑΝΤΑΡΣΥΑ) είναι γενικά αρνητικό και δυσκολεύει την πολιτική της επιρροή στο μέλλον. Μετά από τρία χρόνια μεγάλων αγώνων και προσπαθειών, η εκλογική επιρροή της επανήλθε στα ιστορικά πλαίσια των εκλογικών επιρροών της, παρά το ότι η πολιτική της κατεύθυνση διακηρυκτικά είχε μαζικά χαρακτηριστικά και μπορούσε να αποτελέσει μία

εναλλακτική πολιτική πρόταση. Πέρα από τις υποκειμενικές δυσκολίες και τα λάθη στα οποία υπέπεσαν οι δυνάμεις αυτές, υπάρχουν αντικειμενικοί παράγοντες που έπαιξαν ρόλο, και κυρίως η ελπίδα ενός κόσμου που επηρέαζε η ριζοσπατική Αριστερά ότι θα μπορούσε να υπάρξει μία καλύτερη κατάσταση μέσα από μία κυβέρνηση με άξονα το ΣΥΡΙΖΑ.

Αν κάτι μπορεί σίγουρα να ομολογήσει κανείς για τη σημερινή κυβέρνηση συνεργασίας των τριών κομμάτων, είναι πως σχηματίστηκε έχοντας εξ αρχής μεταβατικό χαρακτήρα. Έχει ως στόχο αφενός να εξομαλύνει το πολιτικό κλίμα για ένα πρώτο χρονικό διάστημα, αφετέρου όμως χωρίς να αφίσταται καθόλου από τις μνημονιακές δεσμεύσεις. Σύντομα η επαναδιαπραγμάτευση θα μετραπεί σε εξαναγκασμός από τους εταίρους και τα επόμενα μέτρα θα είναι πάλι αναγκαία και αναπόφευκτα. Αυτά τα αναπόφευκτα μέτρα η κυβέρνηση αυτή, με την τεχνογνωσία και στήριξη του ΠΑΣΟΚ και το άλλοθι της ΔΗΜΑΡ, θα τα πάρει με το μόνο αποτελεσματικό όπλο που διαθέτει:

τον αυταρχισμό. Όσο μορατόριουμ, όσο χρόνο αναστολής κι αν σπατήσει, θα θέσει στην υπηρεσία της τη σιδηρά πυγμή των οικονομικών εκβιασμών, της τρομοκρατίας, της κατασταλτικής αντιμετώπισης των αντιστάσεων, της λογοκρισίας, του ρατσισμού.

Επομένως, έχουμε να περιμένουμε εξελίξεις. Τέτοιες που, παρά την κυρίαρχη φιλολογία, θα εντείνουν την πολιτική κρίση. Αυτή ακριβώς η πολιτική κρίση είναι η δική μας ευκαιρία να επέμβουμε στα πράγματα. Να ανατεθεί η άσκηση της πολιτικής στους διάφορους επαγγελματίες επιστήμονές της, ή να πιστέψουμε στην αυταπάτη ότι μπορεί να αλλάξει κάτι για εμάς χωρίς τη δική μας επέμβαση, ή έστω με μόνη μια λιγότερο ή περισσότερο αριστερή ψήφο, είναι η προοικονομία του τρίτου μνημονίου. Οι αγώνες που έφτασαν στο σημείο να κάνουν μύλο το εκλογικό-πολιτικό σκηνικό, οφείλουν να ζωντανέψουν, να στρέψουν ακόμη περισσότερο το μύλο αυτόν, να βγάλουν μπροστά εμάς σε μια εναλλακτική, κι όχι πεπαλαιωμένη, παρέμβαση στις πολιτικές εξελίξεις.

Το ποτήρι ξεχειλίσε...

ΣΩΜΑΤΕΙΟ ΑΣΚΟΥΜΕΝΩΝ ΚΑΙ ΕΜΜΙΣΘΩΝ ΔΙΚΗΓΟΡΩΝ

Πιο αναγκαίο από ποτέ!

Προσόντα: καλή φυσική κατάσταση, κολημένο χαμόγελο τις ώρες αιχμής στις δημόσιες υπηρεσίες, ταχύτητα στο χειρισμό φωτοτυπικού μηχανήματος, γερός κουβαλητής, ευγένεια στις τηλεφωνικές συνομιλίες, απουσία ενδιαφερόντων και προσωπικών υποχρεώσεων
Ωράριο: -
Ασφάλιση: -
Μισθός: 1,8 έως 3,8 ευρώ την ώρα
Επάγγελμα: Δικηγόρος ασκούμενος ή έμμισθος

Κι όμως, αυτή είναι η γνωστή σε όλους τους εμπλεκόμενους στη δικηγορία πραγματικότητα του ασκούμενου και του έμμισθου δικηγόρου. Μια πραγματικότητα που περιβάλλεται από έναν ιδιότυπο όρκο σιωπής εδώ και πολλά χρόνια και η οποία περιφρουρείται από την ηγεσία των Δικηγορικών Συλλόγων. Ο ασκούμενος δικηγόρος εργάζεται κατά κανόνα με πλήρη έως και υπερωριακή απασχόληση υπό ένα συνεχιζόμενο καθεστώς «μαθητείας». Αυτό μεταφράζεται σε μισθούχαρτζηλικι ενώ οι συνθήκες εργασίας του είναι εντατικές και περιλαμβάνουν ένα φάσμα εργασιών από το διαρκές τρέξιμο στις ουρές των δικαστηρίων μέχρι τη σύνταξη δικογράφων αλλά και τη γραμματειακή υποστήριξη. Σήμερα, που με νομοθετική ρύθμιση η ασφάλιση του ασκούμενου στο Ταμείο Προνοίας καθίσταται υποχρεωτική, είναι ακόμη μεγαλύτερο το οικονομικό βάρος της άσκησης, στο βαθμό που κανένα δικηγορικό γραφείο δεν καλύπτει την ασφάλιση του ασκούμενου.

Παρόμοια πραγματικότητα βιώνει και ο δικηγόρος - έμμισθος συνεργάτης ο οποίος καλείται πια να συμβιβαστεί με μισθό πείνας προκειμένου να εργαστεί σε κάποιο γραφείο, ενώ και ως δικηγόρος πια εξακολουθεί να εργάζεται υπό συνθήκες εξάρτησης από το δικηγόρο «συνεργάτη» του. Περί ασφαλιστικών εισφορών ούτε λόγος βέβαια, γεγονός που καθιστά την επιβίωση στο χώρο ακόμη πιο δύσκολη στο βαθμό που αυτές έχουν τα τελευταία χρόνια αυξηθεί δραματικά. Αν συνοπλογίσει κανείς τα τέλη - χαράτσια που πληρώνει κανείς με το που θεωρείται νέος δικηγόρος, το τέλος επιτηδεύματος, το νέο φορολογικό νομοσχέδιο με κατώτερο φορολογικό τεκμήριο τα 25.000 ευρώ (ποσό που προσαυξάνεται από "αντικειμενικά" κριτήρια όπως τα χρόνια δικηγορίας), τους κάθε λογής κεφαλικούς φόρους που πληρώνει ο κάθε εργαζόμενος στην Ελλάδα της κρίσης και των συνεχόμενων μνημονίων, διαμορφώνεται μια τάση συρρίκνωσης του επαγγέλματος και εξώθησης συναδέλφων δικηγόρων από αυτό. Είναι γεγονός ότι ήδη πληθαίνουν οι συνάδελφοι που μετά βίας επιβιώνουν παραμένοντας στο επάγγελμα, ή και αυτοί που ήδη καταθέτουν απίστευτες διαγραφές τους από τους δικηγορικούς συλλόγους! Για έναν νέο στη δικηγορία το μέλλον είτε της εξώθησης από το επάγγελμα είτε της μισθωποί-

σης, είτε ακόμη και της παραμονής σε εργασίες paralegal είναι πια η γλαφυρή πραγματικότητα.

Η επίθεση που δέχεται ο δικηγορικός κλάδος συνδέεται με την επίθεση που δέχονται όλοι οι εργαζόμενοι της χώρας και εντάσσεται στην επιλογή των εγκώριων και ξένων κεφαλαιοκρατών για την υπέρβαση της κρίσης από τη σκοπιά των δικών τους συμφερόντων. **Αποτελεί πλευρά της πολιτικής που ακολουθείται από κυβέρνηση, ΕΕ και ΔΝΤ προκειμένου να μειωθεί το εργατικό κόστος και να αυξηθεί η κερδοφορία του κεφαλαίου, προκειμένου να τσακιστεί κάθε εργατική κατάκτηση, να εξαθλιωθούν και να τρομοκρατηθούν οι εργαζόμενοι και να εξαφανιστεί κάθε εστία αντίδρασης.** Όπως ακριβώς και στους υπόλοιπους κλάδους οι εργασίες συσσωρεύονται σε έναν μικρό αριθμό εταιρειών δημιουργώντας μονοπώλια, έτσι και στον δικό μας κλάδο προωθείται ένα νομοθετικό πλαίσιο που, με την απελευθέρωση του επαγγέλματος, την κατάργηση των γεωγραφικών ορίων και των κατώτατων αμοιβών κ.α., θα καταστήσει τελικά αδύνατη την άσκηση του επαγγέλματος από μεμονωμένους δικηγόρους και θα οδηγήσει στην κυριαρχία των δικηγορικών εταιρειών.

Δεν μπορούν όμως να μην καταδειχτούν και οι χρόνιες ευθύνες των συνδικαλιστικών ηγεσιών και αδιαφορία του ΔΣΑ για τη στοιχειώδη θέσπιση και διεκδίκηση κατώτατων μισθών και δικαιωμάτων που θα προστατεύουν τα μέλη του, έμμισθους δικηγόρους, από την απλήρωτη και ανασφάλιστη εργασία. Η ηγεσία του ΔΣΑ, παράγοντας πλούσιο έργο σε ανακοινώσεις και σεμινάρια, αλλά τηρώντας σιγήν ιχθύος για τα φλέγοντα ζητήματα αποδεικνύει για άλλη μια φορά ποια συμφέροντα θέτει ως προτεραιότητα στο δικηγορικό κλάδο. Στον ίδιο τόνο και η ΕΑΝΔΑ, που εξακολουθεί μπροστά στα προβλήματα να προτάσσει τη διαμεσολάβηση μέσω «προσωπικών» χειρισμών κάθε λογής καλοθελητή, ενώ σε μια περίοδο συνολικής ισοπέδωσης καλλιεργεί την αυταπάτη του καριερισμού και της «ανέλιξης».

Παράλληλα, το φόντο δυσχεραίνεται από την κατάσταση εξατομίκευσης που επικρατεί στη δικηγορία και η οποία δημιουργεί ασφυκτικούς όρους για το δικηγόρο, πολύ περισσότερο για τον ασκούμενο, στο βαθμό που οι συνθήκες εργασίας του επαφίονται στην ατομική του διαπραγμάτευση με το δικηγόρο-εργοδότη.

Η επίθεση είναι συνολική και για την απόκρουσή της χρειάζεται μια εξίσου συνολική απάντηση. **Στην απόπειρα εξόντωσής τους και διάλυσης του εργατικού συνδικαλισμού οι εργαζόμενοι πρέπει να απαντήσουν με την οργάνωσή τους στα σωματεία τους όπου υπάρχουν, τη δημιουργία σωματείων όπου δεν υπάρχουν, την ανασύσταση των συνδικαλιστικών πρακτικών και τη συλλογική διεκδίκηση των συμφερόντων τους μακριά από κάθε επίδραση εργοδοτικών υποσχέσεων και συντεχνιακών συμφερόντων.** Και στο χώρο μας, απαιτείται η συσπείρωση των ασκούμενων και έμμισθων δικηγόρων σε έναν συλλογικό αγώνα με σαφείς στόχους. Να σπάσει ο

φόβος και η τρομοκρατία που επικρατεί σε κάθε δικηγορικό γραφείο, εταιρία, τράπεζα. Χρειάζεται να γεννηθούν αγωνιστικές πρακτικές διεκδίκησης που θα ανακινήσουν τα λιμνάζοντα νερά στη δικηγορία και θα επιβάλουν την αλλαγή αυτού του καθεστώτος. Ιδιαίτερα στο βαθμό που μια τέτοια πρωτοβουλία κινείται μέσα στα πλαίσια της δεδομένης εργοδοτικής τρομοκρατίας αλλά και των εξαντλητικών ωραρίων στη δικηγορία, αυτή η προσπάθεια χρειάζεται διευρυμένη συσπείρωση και επιμονή.

Είναι ξεκάθαρο πια πως η συγκρότηση ενός συλλογικού οχήματος για τους ασκούμενους και έμμισθους συναδέλφους είναι αναγκαία. Το ποτήρι έχει ξεχειλίσει και αυτό κατέστη σαφές ήδη με το ελπιδοφόρο μήνυμα του πολύμηνου αγώνα των ασκούμενων στα δικαστήρια που μέσα από συλλογικές διαδικασίες και αγωνιστικές πρακτικές διεκδίκησης νικηφόρα τα δεδουλευμένα τους, όντας πολλούς μήνες απλήρωτοι σε μια απασχόληση που περισσότερο κατατείνει στην κάλυψη των γραμματειακών κενών των δικαστηρίων, παρά σε δικηγορική άσκηση. Καθόλου τυχαία επίσης δεν ήταν και η σημαντική σε αριθμό συμμετοχή των έμμισθων δικηγόρων στις κινητοποιήσεις των δικηγόρων της Αθήνας το Φεβρουάριο, στη Γενική Συνέλευση και την αποχή.

Υπ' αυτές τις συνθήκες, με πρωτοβουλία της εναλλακτικής παρέμβασης δικηγόρων Αθήνας και στη συνέχεια μιας σειράς δυνάμεων και συναδέλφων, ασκούμενοι και έμμισθοι δικηγόροι αποφασίσαμε να ξανανοιξουμε μια συζήτηση παλιά αλλά και πιο επίκαιρη από ποτέ. Αυτή της αναγκαιότητας για ένα όχημα συλλογικής διεκδίκησης των αυτόνομων εργασιακών δικαιωμάτων και της συγκρότησης σωματείου ασκούμενων και έμμισθων δικηγόρων. Πιστεύουμε ότι η συγκρότηση ενός σωματείου ασκούμενων και έμμισθων είναι αναγκαία στο βαθμό που στα πλαίσια ενός οργάνου σαν το ΔΣΑ, μέσα στο οποίο συνυπάρχουν εργαζόμενοι και εργοδότες δεν γίνεται να προσοψίζονται με την αυτοτέλειά τους τα συμφέροντα των πιο αδύναμων μελών του, εργαζόμενων στα δικηγορικά γραφεία και εταιρίες. Κάναμε, λοιπόν, ανοιχτό κάλεσμα για τη συntonισμένη συζήτηση των εργασιακών συνθηκών για τους ασκούμενους και τους έμμισθους του κλάδου με τη συσπείρωση ευρύτερου δυναμικού ανένταχτων συναδέλφων αλλά και διαφορετικών πολιτικών δυνάμεων στα πλαί-

σια του ΔΣΑ και δημιουργήθηκε η Πρωτοβουλία για τη συγκρότηση σωματείου ασκούμενων και έμμισθων δικηγόρων. Είναι σήμερα πιο αναγκαία από ποτέ η συγκρότηση ενός συλλογικού αγωνιστικού οχήματος για τους ασκούμενους και τους έμμισθους που θα θέτει το ζήτημα των **συνθηκών εργασίας** τους, θα διεκδικεί συντονισμένα **κατώτατες αμοιβές** και την **κάλυψη των ασφαλιστικών εισφορών από τον εργοδότη** αλλά και θα θέτει φραγμό στις καθημερινές αυθαιρεσίες που λαμβάνουν χώρα στα απανταχού γραφεία και εταιρίες, στον **εργοδοτικό δεσποτισμό**, στα **εξαντλητικά ωράρια** και στις ολοένα και πιο συχνές **απολύσεις δικηγόρων και μάλιστα χωρίς αποζημίωση**. Το σωματείο επικιδνούμε να μην αποτελεί μια «ταμπέλα» εκπροσώπησης συμφερόντων, αλλά να συσπειρώνει διευρυμένα συναδέλφους και να υλοποιεί πρακτικές διεκδίκησης με σαφείς στόχους, όπως περιγράψαν παραπάνω, αλλά και σύγκρουσης με την εργοδοτική αυθαιρεσία στους εκάστοτε χώρους δουλειάς.

Θεωρούμε ότι σε αυτή την προσπάθεια πρέπει να σταθεί μπροστά το σύνολο των πληττόμενων δικηγορικού κλάδου, στο βαθμό που αυτή κατάσταση είναι συνυποδεδεμένη με τη συνολική δυσχεράνηση των συνθηκών στη δικηγορία, με την κρίση των δικηγορικών γραφείων, το άνοιγμα του επαγγέλματος και το άνοιγμα του δρόμου για την κατάσχεση των δικηγορικών εταιριών, με το νέο νόμο για τη «δίκαιη δίκη» που περιπλέκει ακόμη περισσότερο τη δικαστηριακή καθημερινότητα και καθιστά ακόμα πιο δύσκολη την προσφυγή στη δικαστική προστασία για πλατιά κομμάτια του πληθυσμού.

Σε αυτή την περίοδο, της εξαθλίωσης των εργαζομένων αλλά και της αυταρχικής στροφής και περιστολής των ατομικών και συλλογικών δικαιωμάτων και ελευθεριών ο αγώνας των εργαζομένων κάθε κλάδου για εργασία με αξιοπρέπεια είναι κοινός.

Θεωρούμε ότι κάθε συνάδελφος καθώς και διευρυμένα οι πολιτικές δυνάμεις που μάχονται για τα συμφέροντα των εργαζομένων στα πλαίσια του συλλόγου πρέπει να στηρίζουν αυτήν την πρωτοβουλία και τελικά τη δημιουργία ενός μαζικού και διεκδικητικού σωματείου.

Ήρθε η ώρα να σπάσουμε την ομερτά!

Α.Σ., Κ.Μ

